පඨිත

හයවන වෙළුම - 2008
ISSN 1391 - 9148

සමාජ
සංස්කෘතික
සමීක්ෂා

ජාතික සංස්කෘතික මණ්ඩලය
ලබා පැතුම් සමිතියේ පිරිනැමේ

පඨිත [redacted]

සමාජ
සංස්කෘතික
සමීක්ෂා

හයවන වෙළුම - 2008

සමාජ සංස්කෘතික තීව්‍ර අධ්‍යයනය සඳහා වන
කොළඹ ආයතනය.

පටුන

පඨිත සයවන වෙළුමේ ප්‍රවිෂ්ටය

පෙරවදන

- පඨිත සංස්කාරක මණ්ඩලය *1*

පඨිත අනන්‍යතා ඉතිහාස පිළිබඳ කතිකාව

අනන්‍යතාව පිළිබඳ කවීත්වයඃ භක්තීන්ගේ කාලාවකාශ න්‍යාසය හා දමිළ තිනායි සංකල්පය පිළිබඳ ගවේෂණයක්

- රුද්‍රමූර්ති චේරන් *4*

ලංකා ඉතිහාසයේ ගැටලු සහ ඉතිහාසය පිළිබඳ භීතිය

- සුදර්ශන් සෙනෙවිරත්න *29*

පඨිත ප්‍රවේශාත්මක නිබන්ධ

ජා ඇල ප්‍රදේශයේ දමිළ හින්දු අනන්‍යතාවේ විපරිවර්තනයට ක්‍රිස්තියානි සුබස්නයතීය ආගමික ව්‍යාප්තියේ බලපෑම

- අනුෂ්කා කහඳගම *60*

පඨිත ග්‍රන්ථ විමර්ශන

ඉලංගෛල් තමිළර්ඃ ඕර් ඉනක්කුළු ආක්කම් පෙට්ටු වරලාරු [ලංකාවේ දෙමළ ජනතාවඃ ජන වර්ගයක් නිර්මාණය වීමේ ඉතිහාසය]

(කේ. ඉන්ද්‍රපාල)

- පාක්කියනාදන් අභිලන් *100*

කේ. ඉන්ද්‍රපාල

ඉලංගෛල් තමිළර්: ඕර් ඉනක්කුළු ආක්කම් පෙට්ටු වරලාරු

(ලංකාවේ දෙමළ ජනතාව: ජන වර්ගයක් නිර්මාණය වීමේ ඉතිහාසය)

2007, කුමරන් පුත්තක ඉල්ලම්, කොළඹ.

ISBN අංකයක් සඳහන වී ඇත. පිටු: 418. මිල: රුපියල් 200යි.

විමර්ශනය: පාක්කියනාදන් අභිලන්

පරිවර්තනය: සාමිනාදන් විමල්

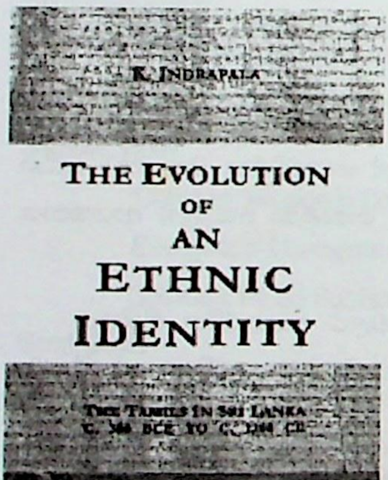

ඉතිහාසය ගොඩ නැඟීම සහ බිඳ දැමීම

ගෙවුණු කාලයේ ප්‍රතිරූපය යනු ඉතිහාස රචකයාගේ අනාගතය සඳහා වන දායකත්වයයි. මෙම ප්‍රතිරූපය ඔහුගේ සමකාලීනයන්ට දේශපාලන පුරාණෝක්ති නිෂ්පාදනය සඳහා භාවිත කළ හැකි අතර, එවැනි දේශපාලනික ප්‍රක්ෂේපණ ඉතිහාසවේදීන්ගෙන් සහ සමාජ විද්‍යාඥයන්ගෙන් ශාස්ත්‍රීය සාධාරණීකරණය ඉල්ලා සිටියි (තාපාර් 1975: 4).

හැඳින්වීම

ආචාර්ය කේ. ඉන්ද්‍රපාල ලංකා විශ්වවිද්‍යාලයෙහි (වර්තමානයේ පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයෙහි) නිෂ්පාදනයකි. ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයෙන් ආචාර්ය උපාධිය ලැබූ ඔහු පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ (1975-1983) සහ

යාපනය විශ්වවිද්‍යාලයේ (1960-1975) ද සේවය කර ඇත. ඔහු 1977/1978 කාලවකවානුවේදී තෝකියෝ විදේශ කටයුතු පිළිබඳ විශ්වවිද්‍යාලයේ ආරාධිත මහාචාර්යවරයෙකු ලෙස ද 1984 දී තංජාවූර් දෙමළ විශ්වවිද්‍යාලයේ අග්නිදිග ආසියාව පිළිබඳ ප්‍රථම මහාචාර්යවරයා ලෙස ද සේවය කර ඇත. ''ජීවිත කාලය පුරාවටම බොහෝ දෙනෙකුගෙන් ලද අධ්‍යාපනය ද, වර්ධනය කර ගත් කුසලතා ද මෙම ග්‍රන්ථය රචනා කිරීමේදී උපකාරී'' වූ බව මෙම කෘතිය තුළම ඔහු සඳහන් කරයි (2007: 06). මෙම ග්‍රන්ථය වනාහී තම සමස්ත ජීවිත කාලයෙන්ම ලද අස්වැන්න ලෙස ඉන්ද්‍රපාල ගෙන හැර දක්වයි. දෙමළ බසට අමතරව පාලි, සංස්කෘත, සිංහල, ජර්මන් සහ ජපන් යන භාෂා හැකියා සහිත ඉන්ද්‍රපාල ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය-පුරාවිද්‍යාව යන පුළුල් විෂය ක්ෂේත්‍රය හා ආශ්‍රිත ශාස්ත්‍රාලයීය බුද්ධිමතුන්ගේ ගණයට අයත් වන්නෙකි. ඔහු විසින් ලන්ඩන් විශ්වවිද්‍යාලයට ඉදිරිපත් කරන ලද ආචාර්ය උපාධි පර්යේෂණ නිබන්ධයේ දෙමළ ජනවාර්ගිකත්ව නිර්මාණය පිළිබඳව ඉදිරිපත් කරන ලද අදහස් 'සිංහල කේන්ද්‍රීය' ලේඛකයන්ගේ සතුටටත් අනෙක් අයගේ තියුණු විවේචනයටත් ලක්විය. ඔහු විසින් දෙමළ බසින් රචිත, *ලංකාවේ දෙමළ ජනතාව: ජන වර්ගයක් නිර්මාණය වීමේ ඉතිහාසය- පොදු වර්ෂ 300 - පොදු වර්ෂ 1200 දක්වා* යන ග්‍රන්ථයට ඔහුගේ *The Evolution of Ethic Identity: The Tamils in Sri Lanka: 330 BCE - 200 CE (2005)* නම් වූ ඉංග්‍රීසි ග්‍රන්ථය පුරෝගාමී වූ බව සඳහන් කරයි. මෙහිදී ඔහු ක්‍රිස්තු වර්ෂ යන නාමය වෙනුවට පොදු වර්ෂ යන නාමය භාවිත කරයි

මෙම ග්‍රන්ථ විමර්ශනය වනාහි මුළුමනින් ම පූර්වෝක්ත දෙමළ ග්‍රන්ථය ආශ්‍රය කර ගනිමින් සිදු කෙරෙන්නෙකි. තවද, ඉතිහාසය හා පුරාවිද්‍යාව පිළිබඳ ශාස්ත්‍රීය පසුබිමක් හෝ විග්‍රහාත්මක ඥාන පසුබිමක් හෝ නොමැති පොදු පාඨකයෙකුගේ ප්‍රතිචාරයක් ලෙස මෙම ග්‍රන්ථ විමර්ශනය රචනා වී ඇත. එම නිසා ග්‍රන්ථ කතුවරයා විසින් රචනා කරන ලද මූලාශ්‍රය පරීක්ෂා කිරීමක් හෝ ඒවා පිළිබඳ විකල්ප අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමක් හෝ සිදු කිරීමට මෙම ග්‍රන්ථ විමර්ශනයේදී උත්සාහ නොකෙරෙයි.

ඒ වෙනුවට අදාළ විෂය ඔහු විසින් ඉදිරිපත් කරනු ලබන හා ගොඩ නංවනු ලබන ක්‍රමවේදය ආශ්‍රිතව සිදු කෙරෙන කතිකාවක් ලෙස මෙම ග්‍රන්ථ විමර්ශනය සකස් වී ඇත. මුළු කෘතිය පුරාවටම සාකච්ඡා කෙරෙන විෂය පිළිබඳව හැඟීමක් ඇති කෙරෙන ලෙසින් මෙම කෘතියේ පෙරවදන සකස් වී තිබීම විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුත්තකි.

ජනවාර්ගික රාමුව

යටත්විජිත ඉතිහාස රචනාවන්ගේ දෘෂ්ටිවාද රාමුව අවිචාරවත් ලෙස පදනම් කර ගැනීම ලාංකේය ඉතිහාස රචනාවන්හි ප්‍රධාන ප්‍රවණතාව ලෙස සඳහන් කළ හැකිය. ඒ අනුව, ජනවාර්ගිකත්වය පිළිබඳ බොහෝ විමර්ශන වාර්ගික අගතීන්[1] (racial prejudice) මත පදනම් කර ගත් ඒවා වෙයි. මේ අනුව සිංහල වාර්ගික හා දෙමළ වාර්ගික යන සරල ප්‍රතිපක්ෂ දෙක මත ගමන් කිරීමක් බොහෝවිට සිදු වෙයි.

මෙයට වෙනස්ව යමින් ඉන්ද්‍රපාල ඉහත සඳහන් කෘතිය රචනා කිරීමේදී වාර්ගිකත්වය (race) යන දෘෂ්ටිවාදය වෙනුවට ජනවාර්ගික සමූහය (ethnic group)[2] යන රාමුව උපයෝගී කර ගනියි. මේ මාර්ගයෙන් ඔහු ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනා මාදිලියෙන් වෙන්ව ගමන් කිරීමට උත්සාහ කරයි. මෙම වෙන්වීම කෘතියේ සාකච්ඡා කෙරෙන විෂයයෙහි ගැඹුර නිර්මාණය කිරීමට අවශ්‍ය මඟ සකස් කරයි. මානව සමාජය ආශ්‍රිත භාෂාව, වාසස්ථානය, ජීවන ක්‍රමය, විශ්වාස ප්‍රධාන කොට ඇති සියලු භෞතික සහ මතවාදී අනන්‍යතාවන්ගෙන් ඔබ්බට ගොස් තනි පුද්ගලයෙකුගේ ''අනන්‍යතාව යනු මූලික වශයෙන්ම ඔහුගේ/ඇයගේ නැතහොත් ඔවුන්ගේ විඥානය (conciousness) වෙයි'' (2007) යනුවෙන් ඉන්ද්‍රපාල ප්‍රකාශ කරයි. දෙමළ බස කථා කරන අයෙකු තමන් දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහයට අයත් නොවන බවත්, වෙනත් ජනවාර්ගික සමූහයකට අයත් ලෙසත් හඳුනා ගැනීම ද දෙමළ බස නොදන්නා යමෙකු තමන් දෙමළ අයෙකු බව ප්‍රකාශ කිරීම ද

මෙම පදනම මත සිදුවෙයි. ප්‍රථම ප්‍රවර්ගයට උදාහරණයක් ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ මුස්ලිම්වරුන් දැක්විය හැකි අතර දෙවන ප්‍රවර්ගයට අයත් වන්නන් ලෙස අප්‍රිකානු මහද්වීපයේ හා ලොව අන් ප්‍රදේශවල ජීවත් වන දමිළ විසිරුණු ප්‍රජාවේ ඇතැම් සාමාජිකයන් පෙන්වා දිය හැකිය (2007: 25). මෙමගින් අනන්‍යතා දේශපාලනය සාරාංශ ගත කිරීමක් අවබෝධ කර ගත හැකිය. මෙම අවබෝධය මගින් මානව ක්‍රියාකාරීත්වය පිළිබඳව බාහිරව සිට ගවේෂණය කිරීමට අවශ්‍ය පසුබිම පර්යේෂණය තුළ ඇති කරයි.

ජනවාර්ගික සමූහ පිළිබඳ මෙම පැහැදිලි අවබෝධය සමඟින් ශ්‍රී ලාංකේය දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහයේ නිර්මාණය පාඨනය කිරීමට උත්සාහ දරන ඉන්ද්‍රපාල එය ගොඩ නැගීම සඳහා භාවිත කරන මූලාශ්‍රය, සාක්‍ෂ්‍ය මාර්ගයෙන් සිංහල ජනවාර්ගික සමූහයේ නිර්මාණය හා සමඟ ද එකතු කර ගනියි. ශ්‍රී ලංකාවේ වාසය කරන සිංහල ජනවාර්ගික සමූහයත්, දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහයත් බිහිවී පරිණාමයට පත්වූයේ කෙලෙස ද යන්න දැන ගැනීමට අවශ්‍ය ගැඹුරු පර්යේෂණයක් මේ වනතුරු සිදු කෙරී නැති බව සඳහන් කරන ඉන්ද්‍රපාල ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික සමූහ පිළිබඳව කෙරී ඇති නිබන්ධ පහත සඳහන් නිගමන සහිත ඒවා බව ප්‍රකාශ කරයි:

> ශ්‍රී ලංකාවේ ඉතිහාසය රචනා කරන ලද ඉතිහාස රචනාකරුවන් ලාංකේය ඉතිහාසය ආරම්භයේදී මෙම දූපතෙහි වාසය කළ වුන් සිංහලයන් බව ද, දමිළයන් සහ වෙනත් ජනවාර්ගික සමූහයන් පසුව පැමිණි අය බව ද යන අදහස පදනම් කර ගෙන තම රචනා සූත්‍රගත කර ඇත (2007: 27).

මෙමඟින් ලංකා දිවයින රීරි දූපතක් බවට පත් කිරීමෙහිලා ඉමහත් දායකත්වයක් දක්වන ලද මහා ආඛ්‍යානය, එනම් "භූමිපුත්‍රයෝ" නම් වූ න්‍යාය තම පාඨනයේ මාර්ගයෙන් අනවරත ප්‍රශ්න කිරීමකට ඉන්ද්‍රපාල ලක් කරයි.

ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනාකරණය (historiography) නොවෙනස් අදහස් සහ විපර්යාසිත අදහස්:

ඉතිහාස රචනා, හා ඒවායේ ප්‍රවණතා විෂය ක්ෂේත්‍රයේ මූලික සංකල්ප මත පිහිටා විමර්ශනය කෙරෙන ශික්ෂණයක් ලෙස ඉතිහාස රචනාකරණය සැලකෙයි. ඇතැම් ව්‍යතිරේක පැවතිය ද, ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනා සියල්ලම එකම අච්චුවක දමා ගොඩ නංවන ලද ඒවා ලෙස පවතින අතර, ඒවා සමකාලීන දේශපාලන අවශ්‍යතාවනට රුකුල් දෙන ඒවා බව ද එම හේතුවෙන් දේශපාලන බලවේග විසින් පෝෂණය කරනු ලබන ඒවා බව ද සැලකිය යුතුය. අවාසනාවන්ත ලෙස ශ්‍රී ලංකාවේ ජනවාර්ගික සමූහ අතර ඇති යුද්ධ භූමියෙහි ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය ද සන්නාහ ඇඳුමින් සරසා, අසිපත් අතට දී යුද පෙරමුණේ භටයෙකු ලෙස ස්ථානගත කර ඇත.

ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය සම්බන්ධයෙන් විකල්ප රචනා හිඟව පවතිනවා සේම පවතින රචනා පිළිබඳව ශාස්ත්‍රීය කියවීම් ද හිඟය. මෙවන් තත්ත්වයක් තුළ මදක් සංක්ෂිප්තව, නමුත් මහත් තියුණු අන්දමින් ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනාකරණය විශ්ලේෂණයට ලක් කිරීම මඟින් ලාංකේය ඉතිහාස රචනයෙහි ගමන් මඟ අවබෝධ කර ගැනීමටත් ව්‍යූහ විභාගයට ලක් කර කියැවීමටත් අවශ්‍ය පසුබිම ඉන්ද්‍රපාල සකසයි. මෙම පසුබිමෙහි ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනය, එහි කාලය, මූලාශ්‍රය ආදිය විග්‍රහ කරන ආකාරය අනුව තෙවැදෑරුම් වෙන් කිරීමක් දක්නට ලැබෙයි. එය පහත සඳහන් අයුරින්ය:

- යටත්විජිත කාලයට අයත් රචනා;
- මහාචාර්ය පරණවිතානගේ රචනා;
- පේරාදෙණිය විද්වත් පර්ෂදයෙහි රචනා.

මෙහි මුලින් සඳහන් කරන ලද රචනා වර්ග දෙකෙහි විශාල වෙනස්කම් නොපවතියි. ආර්ය-සිංහල[3] කේන්ද්‍රීය යටත්විජිත කාලයට අයත් රචනා 'වර්ගය' පිළිබඳ අගති ද බ්‍රිතාන්‍යයන්ගේ 'බෙදා පාලනය කිරීමේ' යාන්ත්‍රණයෙහි තාක්ෂණය මත ද පදනම් විය. මහාචාර්ය පරණවිතානගේ රචනා ඉහත සඳහන් උපන්‍යාස ව්‍යාප්ත කිරීමට සහ වර්ධන කිරීමට ද හේතු වූ අතර, ගැඹුරු ජාතිකවාදී දැක්මක් ඒවාට සැපයීමට ද ඉතිහාසය සිංහල ජාතිකත්වය සඳහා වූ විශ්වාසී සේවකයෙකු බවට පත් කර ගැනීමට ද දායක වූ බව සඳහන් කරන ඉන්ද්‍රපාල මෙම ස්ථාවරයට විකල්ප දෘෂ්ටි පේරාදෙණිය විද්වත් පර්ෂදය විසින් ඉදිරිපත් කර ඇති බවත් ගෙන හැර දක්වයි. ඒ අනුව ලෙස්ලි ගුණවර්ධන, සුදර්ශන් සෙනවිරත්න යන අය මේ ගණයට අයත් වැදගත් විද්වතුන් ලෙස ඔහු ගෙන හැර දක්වයි. මේ අතර, පේරාදෙණිය ක්ෂේත්‍රයට බැහැරින් කටයුතු කළ ආචාර්ය ශිරාන් දැරණියගල, මහාචාර්ය සේනක බණ්ඩාරනායක, සහ පේරාදෙණිය විශ්වවිද්‍යාලයෙහි නිෂ්පාදනයක් වූ අමරදාස ලියනගමගේ ද මෙම විද්වත් පර්ෂදයටම බුද්ධිමය වශයෙන් අයත් වන බව කතුවරයා සඳහන් කරයි. ආචාර්ය ඉන්ද්‍රපාල පවා පේරාදෙණිය විද්වත් පර්ෂදයට අයත් වන්නෙකු බව ද අප අමතක නොකළ යුතුය.

ඉතිහාසය පිළිබඳ විවාද සමඟ අත්‍යන්තයෙන් සම්බන්ධ හිමිනමක් ලෙස මහානාම හිමි සඳහන් කළ හැකිය. මහානාම හිමි වනාහි මහාවංශ කතුවරයා වෙයි. මහානාම හිමියෝ එක් පාර්ශ්වයක් විසින් පූජනීයත්වයෙන් සලකනු ලබන අතර තවත් පාර්ශ්වයක් විසින් ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය විකෘති කළවුන්ගේ පුරෝගාමියෙකු ලෙස චෝදනාවට පත් කරනු ලබන්නෙකු ද වෙති. පොදු වර්ෂ පස්වැනි ශත වර්ෂයේදී ලියන ලද්දක් සේ සාමාන්‍යයෙන් සැලකෙන මහාවංශය ඉන්ද්‍රපාල විවාද විෂයක් කර ගනියි. ඒ මගින් ඔහු ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය තවදුරටත් විවෘත ස්ථානයක් බවට පත් කරයි.

එකතකින් ඉන්ද්‍රපාල මෙම දෙපාර්ශ්වයෙන්ම බැහැර වී මහානාම හිමිගේ පාර්ශ්වයෙන් කරුණු ඉදිරිපත් කරන බව ද පැවසිය හැකිය. සිංහල ජාතිකවාදීහු එක් පසෙකින් මහානාම හිමි තමනට අවශ්‍ය පරිදි හසුරුවද්දී

එයට විරුද්ධවන්නන් මහාවංශය නොකියවාම එයට විරෝධය දක්වන බව පවසන ඉන්ද්‍රපාල, මහාවංශය යනු මූලිකවම මහා විහාරය පිළිබඳ පුරාණ කතාවක් ලෙස වටහා ගත යුතු බව පවසයි. මහානාම හිමි එළාර-දුටු ගැමුණු කතාවේදී පවා ඉතාමත් සංයමයෙන් යුතුව දෙදෙනාම හසුරුවා ඇති බව පවසන ඉන්ද්‍රපාල දුටු ගැමුණු කතා නායකයා බවට පත් කෙරෙන මහාවංශ පරිච්ඡේදය එහි භාෂාව සහ ව්‍යුහය පිළිබඳව අවධානය යොමු කිරීමේදී අතරමැදි එකතු කිරීමක් ලෙස දැකිය හැකි බවත් පවසයි. මහාවංශ කතාවලට ජාතිකවාදී වර්ණ ගැන්වීමේ කාර්යයෙහි අධික දායකත්වයක් දක්වා ඇත්තේ මහාචාර්ය පරණවිතාන බවත් ඉන්ද්‍රපාල සඳහන් කරයි (2007: 40-46).

පුරාවිද්‍යාව: කැණීම්, විකෘති කිරීම් සහ වසන් කිරීම්

> බොහෝ රටවල සිදු කෙරෙන්නා සේම ශ්‍රී ලංකාවේ ද ඛේදජනක ලෙස පුරාවිද්‍යාත්මක සාක්ෂ්‍ය දේශපාලන පසුබිමක තබා අර්ථ ගැන්වීම සිදු කෙරෙයි. පුරාවිද්‍යාව ආශ්‍රිත වැදගත් පර්යේෂණවලදී ඇතැම් සංකීර්ණ කරුණු ඉතා සරල බවට පත් කෙරෙන අතර, දේශපාලන අරමුණු සහිත වූවෝ පටු ආකල්ප සමඟින් ඒවා භාවිත කළ හැකි ආකාරයකින් අදහස් ප්‍රකාශ කිරීම ද සිදු කරති (2007: 49-50).

ශ්‍රී ලංකාවේ පුරාවිද්‍යා පර්යේෂණ බොහෝ ලෙසින්ම මහා ජාතියේ ආඛ්‍යාන නම් වූ අගති හරහා විරෝධයට ලක් වීම, අවබෝධයෙන් යුතුව සිදු කරන සාක්ෂ්‍ය විකෘති කිරීම සහ ජනවාර්ගික ගැටුම් පවතින අවස්ථාවක සොයා ගනු ලබන සාක්ෂ්‍ය විරුද්ධ පාර්ශ්වයට වාසිදායක වේදෝ යන සැකය හේතුවෙන් වසන් කිරීම සහ විනාශ කිරීම වශයෙන් දේශපාලනීකරණයට ලක්වන ක්‍රියා මාර්ග මගින් අධික ලෙස පීඩාවට ලක් වී ඇති බව ඉන්ද්‍රපාල

පවසයි. එමෙන්ම සොයා ගනු ලබන මූලාශ්‍රය, සාක්ෂ්‍ය පිළිබඳව පුනර් කියවීම්වල අවශ්‍යතාව හෙතෙම අවධාරණය කරයි. එය ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනය පුනර් කියවීමකට ලක් කිරීමට ආධාර වනු ඇතැයි ද ඔහු පවසයි.

මේ අතර, සමකාලීන බුද්ධිමය වර්ධනය හේතුවෙන් සජීවී මිනිස් සිරුර පවා පුරාවිද්‍යාත්මක ක්ෂෙත්‍රයක් ලෙස ගෙන ගවේෂණය කළ හැකි බව ඉන්ද්‍රපාල පවසයි. මානව විපර්යාස ආදිය කියවා දැන ගැනීමට සජීවී සිරුරේ සිදුකෙරෙන ජාන DNA පරීක්ෂාව මගින් අවස්ථාව සලසන බව සඳහන් කරන ඔහු, මේ හේතුවෙන් පුරාවිද්‍යාවේ ගවේෂණ ක්ෂේත්‍රය තවදුරටත් ව්‍යාප්ත විය හැකි බව ද පවසයි. තත්ත්වය එසේ වුවත්, මෑත කාලයේ නව 'කැණීම්' මාර්ගයෙන් ලැබුණු සාක්ෂ්‍ය පුනර් කියවීමකට ලක් කිරීම නැතහොත් ඒ සඳහා වන අවස්ථා පවා කේන්ද්‍රීය දෘෂ්ටිවාද ක්ෂේත්‍රයට නොපැමිණීම ද නැතහොත් දේශාභිමානී කොන්දේසි යටතේ සැලසුම් සහගත ලෙස වසන් කිරීමද යන පොදු ප්‍රවණතා මගින් නව දෘෂ්ටිවාද සඳහාවන අවස්ථා ඇහිරී යන බව ඉන්ද්‍රපාල අවධාරණය කරයි. මේ අතර, පුරාවිද්‍යා කැණීම් බොහොමයක් විධිමත් ශික්ෂණයක් සහ වෘත්තීය නිපුණත්වයක් රහිතව සිදු කෙරෙන බැවින්, එමගින් ද කැණීම් කටයුතු කෙරෙහි නිෂේධනීය බලපෑමක් ඇති කරන බව ඉන්ද්‍රපාලගේ අදහසයි.

භාෂාව - වාග්විද්‍යාව: හිතෛෂී බව සහ යථාර්ථය

භාෂාව යනු ඓතිහාසික යථාර්ථයකි. වාග්විද්‍යාව යනු භාෂාව හා භාෂා ව්‍යවහාරය බුද්ධිමය තලයක සිට හැදෑරීමකට ලක් කරන ශික්ෂණයකි. භාෂාව ආශ්‍රිත මෙම බුද්ධිමය ශික්ෂණයේ ප්‍රවේශය බැහැර කර, එය විවිධ අගතීන් මත විවේචනයට බැහැරින් පවතින්නක් ලෙස සලකා කටයුතු කිරීම වනාහි ජනවාර්ගික සමූහ නිර්මාණයේදී වාග්විද්‍යාත්මක අවලෝකනයකට බාධා කිරීමකි. මෙම තත්ත්වය ඇතිවීම කෙරෙහි යටත්විජිත යුගයේ බිහිවූ ආර්ය-ද්‍රවිඩ වාර්ගික රාමුව ද[4] වැදගත් දායකත්වයක්

සපයා ඇති බව නිසැකය. අනෙක් අතට භාෂාව දිව්‍යමය තත්ත්වයට පත් කෙරෙන ක්‍රියා මාර්ග මෙම තත්ත්වය තවත් උත්සන්න කිරීමට හේතු වී ඇත. ජාතිය+භාෂාව යන සම්බන්ධතා රාමුව ශ්‍රී ලාංකේය ජනවාර්ගික සමූහයන්ගේ දේශපාලන පසුබිමෙහි තව තවත් පුරාණෝක්ති මත විචාර පූර්වක නොවන ආකාරයෙන් යැපීමේ ප්‍රවණතාවක් බිහිකර ඇත.

පවතින මෙම ප්‍රශ්න කිරීම් සහ අවිචාරවත් තත්ත්ව තුළ එම්. එච්. පීටර් සිල්වා, සුගතපාල ද සිල්වා, ජේම්ස් ගේයර්, ඩබ්ලියු. එස්. කරුණාතිලක සහ සී. ඊ. ගොඩකුඹුර යන අය සිංහල භාෂාව සම්බන්ධයෙන් සිදු කළ පර්යේෂණ බෙහෙවින් වැදගත් බව ඉන්ද්‍රපාල පවසයි. මෙම විද්වතුන්ගේ පර්යේෂණ මගින් සිංහල භාෂාවෙහි අන්තර්ගත වන දමිළ භාෂා ලක්ෂණ ගෙන හැර පාන අතරම, සිංහල සහ දෙමළ භාෂා ලංකාවේ ව්‍යවහාර වීමට පෙර ඉන්දු ආර්ය හෝ ද්‍රවිඩ භාෂා පවුලට අයත් නොවන වෙනත් භාෂාවක් නැතහොත් භාෂා ශ්‍රී ලංකාවේ ව්‍යවහාරයේ පැවතුණ බව ද ඉන්ද්‍රපාල සඳහන් කරයි. ඒ පිළිබඳව පර්යේෂණ සිදු නොකිරීම අවධාරණය කරන ඉන්ද්‍රපාල, වාග්විද්‍යාවෙහි ද ඓතිහාසික සාක්ෂ්‍ය අර්ථ දැක්වීමේ දී ද සිදු වූ පසුබෑම පහත අයුරින් ඉදිරිපත් කරයිඃ

> මෙම ආර්ය භාෂා සහ ද්‍රාවිඩ භාෂා ලංකාවෙහි පැතිරීමට පෙර සිටම මෙහි වෙනත් පූර්ව ඓතිහාසික කාල වකවානුවකට අයත් භාෂා ව්‍යවහාරයේ පැවති බව ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකිය. එනමුත් ලංකාවේ ඉතාමත් පැරණි ශිලා ලේඛනවල භාෂාව පිළිබඳව පර්යේෂණ සිදු කළ පර්යේෂකයෝ මෙම කරුණු පොදුවේ බැහැර කළහ. මෙම පුරාණ ශිලාලේඛනවල බොහෝ වචන පහසුවෙන් තේරුම් ගත හැකි ඒවා නොවුණද ඒවා කෙසේ හෝ ඉන්දු ආර්ය භාෂාවන්ගෙන් ලැබුණු වචන බවට ගෙන හැර දැක්වීමට බොහෝ දෙනෙක් ඉදිරිපත් වූහ. තවත් සමහරු කිසි වෙහෙසක් නොදරා මෙම වචන ද්‍රාවිඩ භාෂා

පවුල්වල වචන ලෙස හඳුනා ගැනීමට පසුබට නොවූහ. මෙම වචන අතරෙහි ස්වල්පයක් හෝ මධ්‍ය කාලීන ජනතාව විසින් ව්‍යවහාර කරන ලද භාෂාවන්ට අයත් වූ ඒවා දැයි සොයා බැලීමට පර්යේෂණ කිරීමට කිසිවෙක් හෝ උත්සාහ නොකළහ. සිංහල භාෂාවේ නිර්මාණයට පමණක් නොව දෙමළ භාෂාවේ වර්ධනයට ද මධ්‍ය කාලීන භාෂා දායකත්වය සපයා ඇති බවට සැකයක් නොමැත (2007: 57).

මේ අයුරින් වෙනස් භාෂාවන්හි ආභාසය පිළිබඳව අදහස් දක්වන ඉන්ද්‍රපාල 'ඉලංගෙ' (ලංකාව) යන නාමය පවා ද්‍රාවිඩ හෝ ඉන්දු ආර්ය භාෂාවන්ගෙන් නිර්මාණය කර ගත් වචනයක් නොවන බවත් එය මුණ්ඩා භාෂක සමාජයට අයත් වචනයක් බවත් පවසයි. මෙම තර්ක වනාහි භාෂාව පිළිබඳ ශුද්ධෝත්තමවාදී සහ නිල භාෂාව පිළිබඳ අගතීන් දුරු කිරීමට බොහෝ ලෙසින්ම හේතු වෙයි. මෙම අදහස්වලම විස්තීරණයක් ලෙස ඉන්ද්‍රපාල විසින් ඉදිරිපත් කළ තවත් වැදගත් න්‍යායක් නම් 'මව් භාෂා පරිණාමය' යන අදහසයි. කිසියම් භාෂාවක ව්‍යවහාරය වෙනත් භාෂාවක් මගින් අත්පත් කර ගැනීම මෙහි ප්‍රධාන ලක්ෂණය වෙයි. මෙය 'ප්‍රභුකරණය' නැතහොත් 'ප්‍රභුත්වයේ ආධිපත්‍යය' යන න්‍යායෙන් පැහැදිලි කිරීමට වාග් විද්‍යාඥයෝ උත්සාහ කරති. ඉහත සඳහන් කළ පර්යේෂණවල මඟ සලකුණු ඔස්සේ ගමන් කරන ඉන්ද්‍රපාල ලංකාවේ ද පැතිරුණු දකුණු ඉන්දීය මහා සංස්කෘතික නිර්මාණයේ දී ද මෙය සිදු වූ බව පවසයි. එනම් ''භාෂා වෙනස්කම් ජනතාවගේ වෙනස්කම් රහිතවම සිදු විය හැකිය'' යනුවෙන් රොලින් කෝනිංහින්ගේ අදහස් උපුටා දක්වන ඉන්ද්‍රපාල, එමගින් මෙම තත්ත්වය පැහැදිලි කිරීමට උත්සාහ ගනියි (2007: 61). ද්විභාෂකත්වය, භාෂාවක් වියෝවී යෑම, භාෂා සම්මිශ්‍රණය, නව අංග විනාශ වන විට ඇතැම් පැරණි අංග ඉතිරිව තිබීම යනාදි වශයෙන් භාෂාව තුළ පැවතිය හැකි ඓතිහාසික ක්‍රියාදාමයන්ගෙන් අවස්ථා ඉදිරිපත් කිරීම මඟින් ඔහු

වාග්විද්‍යාව මාර්ගයෙන් ඉතිහාසය හැදෑරිය හැකි බව පෙන්වා දෙයි. පහත සඳහන් ඡේදය ඔහුගේ මෙම අදහස් පැහැදිලි කිරීමට සමත් වෙයි:

> එවක භාෂාව සහ ජනවර්ග සමූහය සරලව සමීකරණය කළ නොහැකි තත්ත්වයක තිබුණි. එනම්, යම් කිසි භාෂාවක් කතා කරන ජනයා කිසියම් ජන වර්ගයකට අයත් වන්නන් වෙතැයි සමීකරණය කළ නොහැකිය. බ්‍රිතාන්‍යය වැනි ස්ථානයන්හි ඉතිහාසය පිරික්සීමේ දී මේ තත්ත්වය මැනවින් තේරුම් ගත හැකිය. එහෙයින් ඉන්දු ආර්ය භාෂාවක් වන ප්‍රාකෘත භාෂාව ලංකාවේ ආදි කාලයේ කතා කළ සියලු දෙනාම 'ඉන්දු ආර්යයන් ය' යනුවෙන් සමීකරණය කිරීම වැරදිය. එසේ සමීකරණය කරන්නන් උතුරු ඉන්දියාවේ ඉන්දු ආර්ය භාෂාව පැතිර වූ ජනතාවම ලංකාවට පැමිණියහ යන සාවද්‍ය අදහස දරන්නෝ වෙති. ඉන්දීය උප මහද්වීපය තුළ වාසය කළ ජන කොටස් අතරෙහි ඔවුන්ගේ විවිධ භාෂා වෙනුවට ඉන්දු ආර්ය භාෂා මව්බස් බවට පත්විය. එනම්, මව්බස වෙනස් වී ආදි ජනයා අතරෙහි ද නව ඉන්දු ආර්ය භාෂා පැතිරිණ. මේ අයුරින් ද්‍රවිඩ භාෂා ද වෙනත් ආදී ජන කොටස් විසූ ලංකාවේ සහ දකුණු ඉන්දියාවේ පැතිරී ඔවුන්ගේ මව්බස බවට පත්විය (2007: 83).

භූගෝලීය සීමා සහ සංස්කෘතික සීමා: ලක්දිව වෙන් කරන සහ එක් කරන සයුර

මෙම කෘතිය මගින් ඉදිරිපත් කරන තවත් වැදගත් උපන්‍යාසයක් වනුයේ ශ්‍රී ලාංකේය සමාජ-ජනවාර්ගික සමූහ ආශ්‍රිත සංස්කෘතික නිර්මාණය වනාහි 'දකුණු ඉන්දීය පොදු සංස්කෘතික පසුබිමෙහි තබා කියවිය යුතුය' යන්නයි. දකුණු ඉන්දියාව සමඟ ශ්‍රී ලංකාවේ සමීප සම්බන්ධතාව ජනවාර්ගික සමූහ

දේශපාලනයේ දී බහුතර ජනවාර්ගික සමූහයේ දෘෂ්ටිකෝණයේ ගොඩ නැංවීමක් වූ මහා ආඛ්‍යාන හේතුවෙන්, ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය අවබෝධ කර ගැනීමට ප්‍රයෝජනවත්වන වැදගත් හුයක් බිඳී ගොස් ඇති බව ඉන්ද්‍රපාල සඳහන් කරයි. මෙම ලක්ෂණවලින් බැහැර වන පර්යේෂණවලට උදාහරණයක් ලෙස සුදර්ශන් සෙනවිරත්නගේ පර්යේෂණ සඳහන් කළ හැකි බව කතුවරයා සඳහන් කරයි.

මෙයට වසර හත්දහසකට පෙර ශ්‍රී ලංකාව දකුණු ඉන්දීය භූමි ප්‍රදේශය සමඟ භෞතික වශයෙන් එකට සම්බන්ධව තිබුණු බවත්, එම නිසා මෙම කලාපය 'දකුණු ඉන්දීය-ශ්‍රී ලංකා කලාපය' ලෙස හැඳින්විය හැකි බවත් පවසන ඉන්ද්‍රපාල, මෙම කලාපය තුළ එකම අවස්ථාවක මහා ශීලා ශිෂ්ටාචාරයක් ඇතිවූ බවත් සඳහන් කරයි. එමෙන්ම, උතුරු ඉන්දීය ප්‍රදේශය ජනාවාස බවට පත්වීමට පෙර සිටම ඉහතින් සඳහන් කළ දකුණු ඉන්දීය-ශ්‍රී ලංකා මහා සංස්කෘතික කලාපය තුළ ජන සංසරණය සිදු වූ බවත්, බොහෝ ලෙසින්ම අප්‍රිකානු කලාපයෙහි සිට පිටත්වූ ජනයාගේ ආරම්භක වාසස්ථානවලින් එකක් ලෙස මෙම කලාපය තිබුණු බවත් ඔහු සඳහන් කරයි (2007: 71). ශ්‍රී ලංකාවේ සිංහල සහ දෙමළ ජනයා ඉහත සඳහන් පොදු ප්‍රාරම්භකයන්ගෙන් බිහිවූ ජනවාර්ගික සමූහ දෙකක් බව පවසන ඔහු මෙම ජනවාර්ගික සමූහ දෙකෙහිම නිර්මාණය ශ්‍රී ලංකාව තුළම සිදු වූවක් බව පවසයි. මෙමගින් දෙමළ ජනතාව සහ අනෙකුත් සුළුතර ජන කොටස් පිටතින් පැමිණ පදිංචිවූවන්ය යන බහුතරයේ ජාතිකවාදී ආඛ්‍යාන කතුවරයා ප්‍රතික්ෂේප කරයි.

ශ්‍රී ලංකාව දූපතක් බවට පත් කෙරෙමින් දකුණු ඉන්දීය භූමි ප්‍රදේශයෙන් පසුකාලීනව ස්වාභාවිකව වෙන්වූ බවත්, ලංකාව වටා ඇති සාගරය වනාහි ලංකාවත් දකුණු ඉන්දීය භූමි ප්‍රදේශයත් වෙන් කරන සයුරක් ලෙස නොව එක්කරන සයුරක් ලෙස කටයුතු කර ඇති බවත් ඉන්ද්‍රපාලගේ අදහසයි. එනම් වර්තමාන භූ ගෝලීය සීමාවන්ගේ සහ ව්‍යවහාරයන්ගේ මාර්ගයෙන් පුරාතන කාලයෙහි භූගෝලීය සීමා සහ

ව්‍යවහාර අවබෝධ කර ගැනීමට උත්සාහ කිරීම බුද්ධි ගෝචර නොවන බව ඔහු මෙමගින් පවසයි.

මේ අතර ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාසය අවබෝධ කර ගැනීමෙහි ලා දකුණු ඉන්දීය මහා සංස්කෘතික කලාපය කෙතරම් වැදගත් කමක් දරන්නේ ද ඒ සා වූ වැදගත්කමක් ශ්‍රී ලංකාව දකුණු ආසියා පදනමෙහි තබා අවධානය යොමු කිරීම තුළින් ලැබෙන බවත් ඔහු සඳහන් කරයි. මෙමගින් ඔහු භූගෝලීය සීමා යනු හැමවිටම සංස්කෘතික සීමා වශයෙන් කටයුතු නොකරන්නේය යන උපන්‍යාසය ද ඉදිරිපත් කරන බව පැහැදිලිය.

ලංකාවේ 'මහා ආගම්': දේශපාලන පුරාණෝක්ති නිර්මාණය

ශ්‍රී ලංකාවේ බෞද්ධ සහ ශෛව යන මහා ආගම් ආශ්‍රිතව ආඛ්‍යාන බිහි වී ඇතත් ජෛන සහ ආජීවක ආගම් හා වෙනත් චූල වන්දන සම්ප්‍රදායයන් ලංකාවේ පැතිරීම හා සම්මිශ්‍රණය වීම ආදිය ව්‍යුහ විභාගයට ලක් කිරීමක් ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනයේ එතරම් බහුලව සිදු වී නැත. මෙනිසා ආගම් ආශ්‍රයෙන් සමාජීය සහ සංස්කෘතික ගොඩ නැගීම පිළිබඳ ගතික අවබෝධ කර ගැනීම බාධාවක් වී ඇත.

විශේෂයෙන්ම බෞද්ධ ආගමික ක්ෂේත්‍රය තුළ දකුණු ඉන්දීය ආභාස, දෙමළ ජනයාගේ දායකත්ව හා අන්තර් ක්‍රියාකාරීත්වයන් සන්දර්භගත කිරීමට ශ්‍රී ලාංකේය ඉතිහාස රචනාකරුවන් කැමැත්තක් හෝ උනන්දුවක් දක්වූයේ නැත. ශ්‍රී ලංකාවේ බහුලව පැතිර පැවැති ථෙරවාද, මහායාන සහ වජ්‍රයාන ගුරුකුල විසින් පුරාතන දකුණු ඉන්දියාවේ දෙමළ භාෂාව ව්‍යවහාර කළ ජනයා වාසය කළ ප්‍රදේශ සමඟ මධ්‍යකාලීන යුගයේ සිට පවත්වා ගෙන ආ සම්බන්ධතා සිංහල බෞද්ධ මහා අඛ්‍යානය විසින් සැලකිල්ලට ගෙන නොමැත. උදාහරණයක් ලෙස සිව්වෙනි පරාක්‍රමබාහු රජුගේ පුරෝහිතයා වනාහී චෝල රටේ දෙමළ මහා ථෙර විය (2007: 316). විශේෂයෙන්ම දෙමළ බෞද්ධයන් සිටි බව ද, බෞද්ධ සංස්කෘතිය නිර්මාණය කිරීමෙහිලා

ශ්‍රී ලංකාවේ දෙමළ ජනතාව දායකත්වයක් සැපයූ බව ද ශ්‍රී ලංකාවේ 'නිල' ඉතිහාස රචනා විසින් මඟ හැර ඇති බව ඉන්ද්‍රපාල සඳහන් කරයි. එමෙන්ම නිල සිංහල කේන්ද්‍රී කතිකාව මගින් වර්තමානයේ ගෙන හැර දක්වන ඇතැම් ස්ථාන ද අයත්වන සේ බොහෝ බෞද්ධ අවකාශ තුළ ශෛව ආගම ද පැවැති බව ගෙන හැර දක්වන ඉන්ද්‍රපාල, එමඟින් සිංහල-බෞද්ධ, දෙමළ-ශෛව යන ප්‍රතිපක්ෂ ප්‍රශ්න කිරීමකට ලක් කරයි.

කේන්ද්‍රීය නිගමන

ඉන්ද්‍රපාල සිය කෘතියේ පෙරවදනෙහි තම කෘතිය මගින් ඉදිරිපත් කරන ප්‍රධාන විෂයයන් වැදගත් නිගමන ලෙස ලැයිස්තු ගත කර දක්වයි. ඒවා ද, වෙනත් කේන්ද්‍රීය අදහස් කිහිපයක් ද මෙහිදී ඉදිරිපත් කිරීමට අදහස් කරමි:

- මෙයට වසර දෙදහසකට පෙර වර්තමාන තමිල්නාඩුව, කේරළය යන ප්‍රාන්ත සහ කර්ණාටක, ආන්ද්‍රා යන ප්‍රාන්තයන්ගේ දකුණු ප්‍රදේශ ද ශ්‍රී ලංකාව ද අයත් වන ප්‍රදේශය පොදු සංස්කෘතික කලාපයක් ලෙස පැවතිණ. මෙහි ආභාසය ලංකාවේ උතුරු සහ දකුණු දිග ප්‍රදේශ කරා ව්‍යාප්ත විය.

- ඉතිහාසයේ ආරම්භක කාල පරිච්ඡේදයේ දී දෙමළ භාෂාව කතා කළ අය සහ ප්‍රාකෘත භාෂාව කතා කළ අය විශාල පිරිස් වශයෙන් ශ්‍රී ලංකාවට සංක්‍රමණය වූයේ නැත. එමෙන්ම, ලංකාවේ වාසය කළ මධ්‍යම ශිලා යුගයට අයත් ජනතාව අලුතින් පැමිණි පිරිස විසින් ඉවත් කරනු ලැබුවේ ද නැත.

- ප්‍රාකෘත භාෂාව භාවිත කළ වෙළෙන්දෝ ඉන්දියාවේ බස්නාහිර සහ නැගෙනහිර ප්‍රදේශවල සිට ශ්‍රී ලංකාවට පැමිණියහ. එපමණක් නොව, මොවුහු දකුණු ඉන්දියාවට ද (එනම් මුළු දකුණු ඉන්දීය-

ලාංකේය කලාපයට) අදට වසර තුන් දහසකට පෙර සිටම පැමිණීමට පටන් ගත්හ. මේ අතර, මීට වසර තුන් දහසකට පෙර මෙම වෙළෙන්දන් අග්නිදිග ආසියාවට යෑම ආරම්භ කර තිබුණි.

• ප්‍රාකෘත භාෂාව කතා කරන වෙළෙන්දන් ඇති කළ බලපෑම්වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මන්නාරම් සමුද්‍ර සන්ධියෙහි (සේතු සමුද්‍රයෙහි) දෙපස කේන්ද්‍රීය නගර බිහිවී, ඒවා ආශ්‍රිතව කුඩා ප්‍රාන්තීය රාජ්‍ය (විශේෂයෙන් මදුරෙරෙ සහ තම්බපණ්ණිය) බිහි විය. මෙයට වසර දෙදහසකට පෙර මෙම ප්‍රවණතාව අග්නි දිග ආසියාවේ ද දක්නට ලැබිණ.

• මධ්‍යම ශිලා යුගයට අයත් ජනතාව බොහෝ භාෂා භාවිත කළ අය වූහ. මෙම භාෂා සියල්ලම ව්‍යවහාරයෙන් වියෝවී යෑමත් සමඟ ආදි ලෝහ යුගයේ දී නව භාෂා දෙකක් බලවත් වන්නට විය. මෙම භාෂා වනාහි සමාජයේ ප්‍රභූ පංතියේ භාෂා ලෙස පැවතුණ හෙයින් ඔවුන්ගේ ආධිපත්‍යය හේතුවෙන් මෙම භාෂා අනෙක් පුද්ගලයෝ ද ව්‍යවහාර කරන්නට වූහ. පසුව, ඒවා ඔවුන්ගේ මව් භාෂා බවට පත්වීය. ශ්‍රී ලංකාවේ දකුණු සහ මධ්‍යම පළාතේ වාසය කළ පුද්ගල කණ්ඩායම් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ප්‍රාකෘත භාෂාවක් මව්බස ලෙස ව්‍යවහාර කරන විට උතුර, නැගෙනහිර සහ වයඹ යන ප්‍රදේශවල වාසය කළ ජනතාවගෙන් බහුතරයක් ද්‍රවිඩ භාෂා පවුලට අයත් බසක් මව්බස ලෙස ව්‍යවහාර කරන්නට වූහ. වර්තමානයේදී සිංහල සහ දමිළ ලෙස විකාශනය වී ඇත්තේ මේ භාෂාය.

• ශ්‍රී ලංකාවේ වාසය කළ විවිධ සුළුතර සංස්කෘතික කණ්ඩායම් සහ ගෝත්‍රිකයන් අන්තර් ග්‍රහණය කර ගනිමින් සිංහල ජනවාර්ගික සමූහය සහ දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහය පරිණාමයට ලක්වීම වනාහි

වසර 1200 දී පමණ සිදු වූවා යැයි කිව හැකිය. එයට පසුව ද ජන සම්මිශ්‍රණය වර්තමානය දක්වා ම සිදුවේ.

• වසර 1200 න් පසුව භූ ගෝලීය පදනම මත ප්‍රධාන ජනවාර්ගික සමූහ යුගලය වෙන්ව යෑම දක්නට ලැබේ (2007: 66-67).

• කෘතිය පුරාම පැතිර පවතින අන් වැදගත් කරුණක් නම් පුරාතන ශ්‍රී ලාංකේය දූපතේ සෑම අංශයකම සිංහල සහ දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහ ඒවායේ දෙමුහුන් බවේ (hybridity) ප්‍රකාශනයක් ලෙස දැක ගත හැකි වූ බවයි. මේ අනුව ශ්‍රී ලංකා දූපත වනාහී විවිධත්වය ද වෙනස්කම්වල අනන්‍යතාව ද සපිරි ප්‍රදේශයක් ලෙස පැවතිණ.

සමාලෝචනය

ජනවාර්ගික සමූහ අතර ඇතිවූ ගැටුම් යුද්ධයක් දක්වා උත්සන්න වී, සමස්ත දූපතම රිරි විලක් බවට පත්වී ඇති ශ්‍රී ලංකාවේ අතීතය ඓතිහාසික සාක්ෂ්‍යවල ඥානාලෝකයේ උපකාරයෙන් පාඨනය කිරීම මහත් දුෂ්කර කාර්යයක් වෙයි. අවසනාවන්ත ලෙස, මෙම තත්ත්ව ලංකාවේ ඉතිහාස රචනය කෙරෙහි මහත් බාධා ඇති කෙළේය. ශ්‍රී ලංකාවේ 'නිල' ඉතිහාස රචනා යනු සුළුතර ජනවාර්ගික සමූහ මර්දනය කරන උපකරණයක් බවට පත් වී ඇත. පාසැල් පෙළ පොත්වල[6] සිට විශ්වවිද්‍යාල දක්වා වන මුළුමහත් ඉතිහාස අධ්‍යාපනයම මෙම ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරයි. මෙවන් තත්ත්වයක් තුළ ඉතිහාසය 'ඉතිහාසය' ලෙස හුවා දැක්වීම දුෂ්කරය. මහාචාර්ය ඉන්ද්‍රපාලගේ මෙම ග්‍රන්ථය නිසා සිංහල මෙන්ම දමිළ ජාතිකවාදීන් සතුටට ලක් නොවීමට ඇති අවස්ථා අධිකය. එම නිසා, මෙම ග්‍රන්ථය වනාහි ගිනි දූල් මැදින් කෙරෙන චාරිකාවක් ලෙස සංක්ෂිප්තව සඳහන් කළ හැකිය.

පසු සටහන්

1. ජීවවිද්‍යාත්මකව වර්ගයා යනු වර්ගය/ගණය (genus) සහ විශේෂය/ජාතිය (species) යනුවෙන් විභේදනය කෙරෙයි. ජනවර්ග පිළිබඳ ශාස්ත්‍රීය කියවීම්වලදී භෞතික මානව විද්‍යාවට ප්‍රධාන ස්ථානයක් හිමි වේ. මේ අනුව, මිනිස් වර්ගයා ප්‍රධාන වශයෙන් ඔහුගේ ශරීර ලක්ෂණ අනුව වර්ග කිරීමකට ලක් කරයි. බොහෝ භෞතික මානව විද්‍යාඥයන් මිනිස් වර්ගයා ප්‍රධාන වර්ග හතරකට බෙදා දක්වයි. එනමුත් 19 වන ශත වර්ෂයේදී ඉහත දැක්වූ ජනවර්ග පිළිබඳ කතිකාව සමාජ-දේශපාලනික පසුබිමේ සිට ආධිපත්‍යය නැතහොත් උසස් සංකීර්ණයට එරෙහිව පහත් සංකීර්ණය යනාදී සූත්‍රගත කිරීම් සඳහා කේන්ද්‍රීයව ව්‍යවහාර කරන ලදී. ඩාවින්ගේ පරිණාමවාදය පිළිබඳ න්‍යාය බොහෝ සෙයින්ම වාර්ගික අගතීන් ඇති කිරීමට මූලාශ්‍රය විය. සමාජ ඩාවින්වාදය (social darwinnism) යනුවෙන් හැඳින්වෙන මෙම වාර්ගික උපන්‍යාස ප්‍රධාන වශයෙන්ම පදනම් දෙකකින් යුක්තය. ජීවීහු දෙදෙනෙක් එකිනෙකා හා සමානව නොසිටිත් යන්න පළමු පදනමයි. දෙවැන්න 'ගුණ' යනු පරම්පරාවෙන් පරම්පරාවට ප්‍රවේණිගතව පැවත එයි යන්නයි (අභිලන් 2001: 15-20).

2. වර්ගය පිළිබඳ ශාස්ත්‍රීය කතිකා මූලිකවම ශාරීරික ලක්ෂණ පදනම් කර ගෙන පවතී. ජනවාර්ගික සමූහය යනු යමෙකුගේ සමාජීය ස්වභාව නැතහොත් ලක්ෂණ (භාෂාව, ආගම, වාසස්ථාන ආදිය සමඟ සම්බන්ධ භෞතික සහ අභෞතික අංග) සැලකිල්ලට ගත් සංකල්පයකි. ජනවාර්ගික සමූහයට අයත් විශේෂ අංශ ලෙස භාෂාව, ආගම, යනාදිය සඳහන් කරන මුත්, මූලිකවම පුද්ගලයෙකුගේ ස්වයං-සංජානනය (self perception) එය තීරණය කරන මූලික සාධකයකි (ඉන්ද්‍රපාල 2006: 24-25).

3. ආර්ය-සිංහල රාමුව: යටත්විජිත යුගයට අයත් ඉතිහාස රචකයෝ යටත්විජිත වාර්ගික අගතීන් සහ බෙදා වෙන් කර පාලනය කිරීමේ උපක්‍රම යනාදියේ පසුබිමෙහි සිංහලයන් ආර්යයන් ලෙස ද දමිළයන් ද්‍රවිඩයන් ලෙස ද වර්ගීකරණයට ලක් කළහ. මේවන තෙක්ම ලංකාවේ ප්‍රධාන ඉතිහාස රචනා සිංහලයන්ව ආර්යයන් යැයි හඳුන්වා දෙන්නේ

මේ පදනම මත පිහිටාය. ආර්ය හා ද්‍රවිඩ යන වාග්විද්‍යාත්මක ප්‍රවර්ග ජනවාර්ගික ප්‍රවර්ග සඳහා ආදේශ කිරීම බෙහෙවින් ගැටලුකාරී වේ.

4. ආර්ය-ද්‍රවිඩ ජනවාර්ගික රාමුවඃ භෞතික මානව විද්‍යාත්මකව ප්‍රධාන වර්ග ප්‍රභේදකරණය සිව්වැදෑරුම් ය. එනම් කෝකසොයිඩ්, ඔස්ට්‍රලොයිඩ්, නීග්‍රොයිඩ් සහ මොංගොලොයිඩ් යනාදී වශයෙනි (ස්ටෙෆාන් 1983: 40-48). ඉහත සඳහන් කෝකසොයිඩ් වර්ගයේ ශාඛාවක් වන පලියෝ මධ්‍ය ප්‍රාන්තීය ජනවාර්ගික සමූහයට අයත් ප්‍රධාන භාෂා පවුල ද ඉන්දු-යුරෝපීය ජනවාර්ගික සමූහයට අයත් භාෂා පවුල ලෙස ආර්ය භාෂා පවුල ද, ගෙන හැර දක්වන ලදී. මෙම භාෂා පවුල් වර්ගීකරණය වාර්ගික අගතීන් අනුව ආර්යයන් සහ ද්‍රවිඩයන් යනුවෙන් ජනවර්ග ලෙස දක්වූවා පමණක් නොව ආර්යය ආධිපත්‍යවාදය ද මෙමඟින් බිහි විය (අභිලන් 2001ඃ 26).

5. මුණ්ඩා භාෂාවඃ මෙය ඔස්ට්‍රියෝ ආසියා භාෂාව නමින් ද හැඳින් වේ. මෙය නැගෙනහිර ඉන්දීය ප්‍රදේශ, බුරුමය, වියට්නාමය, තායිලන්තය, කාම්බෝජය ආදී කලාපවල භාෂාවලට මූලික වූවක් වෙයි.

6. සමූකකල්වියුම් වරුලාරුම් (සමාජ අධ්‍යයනය සහ ඉතිහාසය) නමින් සය වන ශ්‍රේණියේ සිට දහවන ශ්‍රේණිය දක්වා වූ පාසැල් පෙළ පොත්වල අන්තර්ගත ලංකා ඉතිහාසය සමඟ සම්බන්ධ කොටස්, කියවීමේ දී මෙය තේරුම්ගත හැකිය. දහවන ශ්‍රේණියට අයත් පෙළ පොතෙහි මහනුවර රාජධානිය පිළිබඳ කොටසේ, විශේෂයෙන්ම මහනුවර රාජධානියේ ගොඩ නැගීම හා ව්‍යුහය පිළිබඳව ගෙන හැර දක්වන අදහස් විශේෂයෙන් සැලකිල්ලට ගත යුතුය. ඉන්දීය හා දකුණු ඉන්දීය විරෝධය, දෙමළ විරෝධය, පුරුෂාධිපත්‍ය ස්ථාවරය, සිංහල සුපිරිවාදය මෙම අදහස් ගොනුවීම කෙරෙහි බලපා ඇති බව පෙනේ (2000ඃ 46-47). ඇතැම් උදාහරණ මෙහිදී ගෙනහැර දැක්විය හැකි අතර, ඒවා එකිනෙක හා ප්‍රතිවිරෝධී බවකින් ද යුතු බව සහ තම අරමුණට අනුව ඉතිහාසය වෙනස් කර පැවසීමට උත්සාහ කිරීම ද මෙහිදී දක්නට ලැබෙයි. උදාහරණ ලෙස වීර පරාක්‍රම නරේන්ද්‍රසිංහ සිංහලේ රාජවංශයෙහි රජෙකු ලෙස වැජඹුණ බව

සඳහන්ය (2007: 71). එමෙන්ම දෙවන රාජසිංහ රජුගේ කාලයේ සිට දකුණු ඉන්දියාවේ මධුරා පුරයේ සිට නායක්කර් වංශයට අයත් රජ කුමරියන් ගෙන්වා ගෙන විවාහ කර ගැනීමේ සම්ප්‍රදායයක් රජවරු අතර පැවතිණ. නරේන්ද්‍රසිංහ රජුගේ මව ද, බිසව ද පමණකුදු නොව පියාණන්ගේ මෑණිය පවා මධුරා පුරයට අයත් කාන්තාවෝ වෙති (2007: 72). මේ අතර නුවර රාජධානියෙහි බිඳ වැටීම පිළිබඳව ඉහත සඳහන් පෙළ පොතෙහි මෙලෙස සඳහන් වේ: නමුත් අන්‍ය රාජ පරම්පරාවක් මහනුවර පාලන බලය ලබා ගැනීම මෙරටෙහි අවසන් දේශීය රාජ්‍යය වූ කඳුරට රාජ්‍යයෙහි බිඳ වැටීමට බොහෝ දුරට හේතු විය (2007: 73).

ආශ්‍රේය පඨිත

Ahilan, P.

2001. *Race and Art History.* University of Baroda, Baroda. *(Unpublished Master of Arts Degree Thesis).*

Glazer,Nathan & Daniel P. Moynthan (Eds;)

1975. *Ethnicity , Theory and Exprience.* Cambridge: Harvad University Press.

Stephen, Fuchus

1983. *The Origin of Man and His Culture.* New Delhi: Routlege.

Thapar, Romila

1975. *Past and Prejudice.* New Delhi: National Book Trust.

சமூகக்கல்வியும் வரலாறும்

2000. தரம் 10, காலி. கல்வி வெளியீட்டுத்திணைக்களம்.